

La memòria pot ser un miratge

per Julio Herranz

Deia Valle-Inclán que “nada es como es, sino como se recuerda”. Una sentència, la de l'autor gallec, que em ve com l'anell al dit per intentar aproximar-me al record personal que guardo de Manel Marí, amb la intenció d'escriure unes línies, a petició de son pare, per a aquest homenatge al poeta eivissenc i estimat amic. I és que la memòria, sobretot per als que la tenim fluixa des de sempre (i més, és clar, quan l'edat que lluïm arriba ja a un nombre tan crescut), és més aviat una mica traïdora. Així, creiem avui que les coses van ser d'una manera que donem per segura, quan sovint se'ns confonen els fets, les dates i les persones relacionades amb ells. Més encara, com és el cas, quan un succés traumàtic interfereix en l'evocació del conjunt; quan donem per cert el que, potser, només siguin afegits confusos, productes del cop rebut per la mort d'algú tan jove, la pèrdua del qual va ocasionar tal allau de records en poemes i altres textos, així com en declaracions als mitjans.

Per tant, aquestes paraules no pretenen ser un testimoni verídic de l'amistat que em va unir a Manel durant molts anys, sinó tan sols evocar alguns moments de la nostra relació que resisteixen encara a l'erosió del temps. Per exemple, no recordo quan el vaig conèixer ni en quines circumstàncies. Sospito que seria al bar Can Pou del port d'Eivissa, que tots dos freqüentàvem en els anys 90; i potser em fos presentat per un amic comú, el també poeta Pau Sarradell. I amb els versos i les copes (in-

Manel Marí, tocant el piano, en una imatge de 1995 (fotografia: Marta Garcia Marí).

teressos comuns) com a còmplices per afirmar la nostra afinitat. Després, hi va haver un premi notable a Mallorca i el vaig entrevistar per a la meua secció cultural d'Última Hora; amb la qual cosa entràrem, tots dos, en un grau més seriós i reflexiu, de cara al públic lector. I el temps va seguir el seu curs amb trobades més o menys esporàdiques. Com va ser la de la seva presentació a Santa Gertrudis de Fruitera de *Història d'una sargantana*, el primer poemari d'un altre amic comú, Ben Clark. O que Manel em demanés que presentés un llibre seu a la Sala de Cultura de Sa Nostra, on va intervenir també, llegint alguns poemes, la nostra amiga Pilar Costa, en aquell

temps presidenta del Consell. I no caic ara si vaig tornar a presentar-li més llibres. Probablement, perquè guardo una imatge més aviat nítida d'una circumstància que ell defensava i a mi em xocava una mica: que hi hagués una ampolla de vi pel mig en lloc del got d'aigua habitual. Suposo que el que en el seu cas li semblava un cert gest de complicitat al “do de l'ebrietat” (amb ressons de Claudio Rodríguez i dels poetes “maleïts” de diverses èpoques), a un, bastant més gran que ell, li resultava un posat juvenil de rebel·lia que a aquestes altures de la història literària havia perdut el seu cop efectista. I què més...? Bé, recitals col·lectius amb col·legues en escenaris variats de l'illa; confidències d'ocasió sobre la situació de la cultura i de l'art; encara que tampoc en faltaren, és clar, altres de caire més personal sobre el que vingués al cas. O lapses de temps en què no tenia ni idea de per on estava ni què feia. Fins i tot, certes discussions i diferències amb què la vida, en el seu complex esdevenir, ens va anar distanciant cada vegada més.

En fi, estimat col·lega, que la teva absurda mort va ser una putada per a la teva gent, els teus amics i per a la vida cultural de l'illa; perquè eres un bon poeta que anaves creixent amb mèrit i un ben merescut reconeixement. I, per descomptat, no és consol pensar allò que els elegits dels déus moren joves.

Una abraçada, i salut eterna als teus poemes.

JULIO HERRANZ ■